

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: קובנצקי	שם פרטי: גלינה
----------------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: פרפרצ'יק	בלועזית Pereperchik	שם נעורים: פרפרצ'יק
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: גלינה	בלועזית Galina	מין: ז / י
מקום לידה (ישוב, מחוז): אודסה	בלועזית Odessa	ארץ לידה: אוקראינה
שם פרטי של האב: יעקב	שם פרטי ושם נעורים של האם: רעיה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מגורים קבוע לפני המלחמה : אודסה	בלועזית Odessa	ארץ המגורים: אוקראינה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): קויבישב (סמרה), לנינגאד טג'קיסטאן האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי? מריופול		
מקום השחרור: טג'קיסטאן	תאריך השחרור: 1944	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? אודסה	
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	שנת עליה: 1990	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

כל הסיפורים על זמן המלחמה – הם זכרונות וסיפורים של אימי. כשפרצה המלחמה אני הייתי בת שנה וחצי. אחיותיי היו בנות 7 ו-10. בסוף יולי, שנת 1941, הגרמנים היו קרובים מאוד לאודסה, העיר בה נולדתי. שמענו וראינו את ההפצצות במשך ימים וילות שלמים. ברחנו מאודסה, אני על הידיים של אימי, ואחיותיי אוחזות בידה הפנויה. עלינו על סירה ושטנו איתה עד העיר מריופול. כשהגענו לחוף, השתלטו הגרמנים על הסירה ועצרו את כל מי שהיה שם. לקחו אותנו למחנה ריכוז שהיה פעם מפעל. היה שם קר נורא ולא היה אוכל. במחנה הריכוז הזה, היינו תקופה של כחצי שנה. אישה רוסיה וטובה, עזרה לאמא שלי לברוח מתוך המחנה. עלינו על רכבת משא לעיר קויבישב. הגענו בלי שום דבר – בלי בגדים, בלי אוכל ורעבות. בכל אותו הזמן ששהינו בעיר הזאת, ראינו מעלינו מטוסים גרמניים שהיו בדרכם לסטלינגרד ואמא חשבה שזה יהיה מסוכן להישאר שם לכן ברחנו ללנינבאד. עד שנת 1944 היינו בטג'קיסטן ואז, כשמענו שהמלחמה כבר לא בשטח של בריה"מ, חזרנו לאודסה. אני לעולם לא אשכח את תחושת הניצחון שהייתה בעיר. עמדנו עם אמא על אחת המרפסות, והיה אפשר לראות אנשים שמחים, רוקדים. הייתה תחושה של ניצחון אחרי המלחמה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

באודסה למדתי בבי"ס "לילדי פלא", ילדים מוכשרים, בי"ס סטולארסקי. זה היה בי"ס למוזיקה עד גיל שבע עשרה. בגלל האנטישמיות שהייתה באודסה, לא יכולתי להתקבל לאקדמיה של אודסה ולכן למדתי באקדמיה של קישנייב, במולדובה. באקדמיה הכרתי את בעלי, התחתנו ונולדו לנו שתי בנות. לימדתי פסנתר, ושימשתי כסולנית ומלווה.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

עלינו לארץ בשנת 1990. באפריל של אותה שנה שלחתי את בתי הבכורה עם משפחתה ובאוגוסט הצטרפנו גם אנחנו – אני, בעלי, אימי ובתי השנייה. בארץ עבדתי בקונסרבטוריום העירוני של נס ציונה במשך 10 שנים. אחת מבנותיי רופאה בבי"ח איכילוב, מתמחה ברפואה פנימית וריאומטולוגיה. יש לי 4 נכדים. כיום, אני מתנדבת בויצ"ו, בשי.ל (שירות ייעוץ לאזרח) בנס ציונה, וגם משמשת ראש ארגון ישראלים דוברי רוסית בסניף נס ציונה.

ראיון: מיכל סקשידלק
נס ציונה. אוגוסט 2009

עריכה: קרן אלמוג